

Kostbare beloften

Andrew Gray

uitgave van:

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 25

1. Innige barmhartigheid

Charles Haddon Spurgeon

Jaargang 25 – nummer 2 – januari 2023

Toelichting foto omslag:

Wat als je geen brood meer hebt, maar rondom je een dorre woestijn en ver achter je een land vol brood? Dan wil je niet vooruit, maar terug. Dat wilden de Israëlieten ook, toen zij in de woestijn waren en honger begonnen te krijgen. ‘Mozes, u hebt ons hierheen gebracht om ons van honger te laten sterven!’ was hun klacht. ‘Het land van de belofte is nog steeds niet gekomen, en wij gaan hier dood van de honger.’ Op deze klacht gaf God een nieuwe belofte, bovenop de belofte van het nieuwe land: ‘Ik zal voor u brood uit de hemel regenen’ (Exodus 16). En Hij deed wat Hij beloofde. Zo rijk is Hij in het beloven, dat Hij belofte op belofte geeft én vervult. Als Hij de Israëlieten al brood gaf – en de mensheid het Brood des levens Zelf – zou Hij ons dan met Hem niet alle dingen schenken? Hoe kostbaar zijn Zijn beloften voor ieder die hongert naar het goede.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: Great and precious promises

Bron: Andrew Gray, The works of the reverend and pious

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.

De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website:

www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Kostbare beloften

Waardoor ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij daardoor de goddelijke natuur deelachtig zoudt worden, nadat gij ontvlucht zijt het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid.

2 Petrus 1:4

Als de christenen van onze tijd ooit tot de heilige plaatsen zullen worden verhoogd en het eeuwige leven zullen beërven, zullen allen die nu voor Gods troon staan hun harp neerleggen zodat ons lied kan opklinken. Ik denk dat we dit rustig mogen zeggen. Want wat denkt u; zal het niet wonderlijk zijn voor Henoch, die zoveel tijd doorbracht in de omgang en gemeenschap met God, als hij in die eeuwige rust christenen zal ontmoeten die zo'n klein gedeelte van hun tijd hebben besteed aan de omgang met God? Zal het geen mysterie zijn voor de gelovige Abraham als hij zal zien dat zulke kleingelovigen en twijfelaars aan Gods beloften worden verhoogd om samen met Christus te regeren? Zal het niet vreemd zijn voor de worstelende Jakob als hij christenen gekroond zal zien met onsterfelijke heerlijkheid, terwijl ze nauwelijks weten wat het is om te worstelen met God totdat ze overwinnen?

Zal het niet vreemd zijn voor Job als hij zulke ongeduldige christenen als wij zijn geweest, zal zien binnenkomen in die gezegende plaats van rust? Zal het niet wonderlijk zijn voor de heilige David, als hij zal zien dat zulke gemakzuchtige christenen de stad betreden waar niets onreins zal binnengaan? Zal het geen mysterie zijn voor de tere Josia als hij christenen zoals wij de hemel zal zien binnenkomen, met een hart zo ongevoelig als een steen? Zal het geen raadsel zijn voor de oprechte Nathanaël als hij hypocriete christenen, zoals de meesten van ons zijn, daar zal zien binnenkomen? Als hij zal zien hoe zij die zich voorheen in schijnheiligheid en bedrog hulden, nu bekleed worden met een mantel van onsterfelijke heerlijkheid? En zal het niet vreemd zijn voor Paulus, die zichzelf zo uitermate verloochende, als hij zulke trotse en egoïstische christenen de hemel zal zien binnengaan?

Laat me dit zeggen: waar we ook heengaan, we zullen er opvallen en onze gelijke niet vinden. Want als we in de eeuwige pijn zullen komen, zullen we de grootste schuldenaars aan Gods oneindige gerechtigheid zijn vanwege de zegeningen die we hebben ontvangen. En als we in de eeuwige vreugde zullen binnengaan, zullen we de grootste schuldenaars aan de vlekkeloze genade van Christus zijn vanwege de zegeningen die we hebben veracht. Er zal niemand in de hemel zijn die op ons lijkt. Als we naar de hel gaan, zullen daar misschien enkelen met ons vergelijkbaar zijn.

En laat me slechts dit nog zeggen, voordat we bij onze tekst komen: waar we ook zullen komen, we zullen geen moment meer twijfelen aan onze staat. Nog even en we zullen boven ons gebrekkige geloof worden uitgetild, een schijnheilige zal lager dan zijn geloof worden neergedrukt, en wie trots is van karakter, zal vernederd worden zoals hij nooit had kunnen denken. Voor een christen zal het gebrekkige geloof spoedig voorbij zijn. Voor een schijnheilige zal zijn geloof spoedig voorbij zijn. Voor een trots mens zullen zijn zekerheden spoedig voorbij zijn. Er is geen gebrekkig geloof in de hemel en er is geen geloof of verondersteld welbevinden in de hel. Maar nu gaan we naar het onderwerp van deze preek.

Over het geloof hebben we eerder al gesproken toen we dit onderwerp gingen behandelen. Dit kostbare en waardevolle genadegeschenk is allereerst rechtvaardigend en vervolgens ook heiligend. Wat betreft het eerste hebben we twee zaken te onderscheiden. Ten eerste neemt het geloof Christus aan als de grond waarop het rust. We hebben hierover gesproken naar aanleiding van 1 Johannes 3:23. Ten tweede neemt het geloof Christus ook aan zoals Hij ons wordt voorgesteld in de beloften. Over dit laatste gaat het in deze preek. Daarom hebben we bovenstaande kerntekst genomen, waarin in het kort de volgende punten over de belofte aan de orde komen.

We lezen hier over de bron en oorsprong van de beloften. Dat zit in het eerste woord 'waardoor', of zoals we dit beter kunnen vertalen:

'door Wie'. Daarbij gaat het om Jezus Christus, Die de oorsprong en bron van alle beloften is.

Over de eigenschappen van de beloften kunnen we het volgende zeggen. Ze zijn kosteloos, zoals blijkt uit het woordje 'geschonken'; de beloften zijn vrije geschenken die voortkomen uit Gods welbehagen. Ze zijn onveranderlijk. Ook dat vloeit voort uit het woord 'geschonken' – de gaven en de roeping van God zijn onberouwelijk. Ze zijn zeer groot, zowel vanwege de prijs die betaald is om ze te verkrijgen als vanwege de grote zaken die ze bevatten. De beloften zijn dierbaar vanwege hun oorsprong, de dierbare Christus. Ze zijn dierbaar omdat ze het voorwerp van het dierbare geloof zijn, zoals het eerste vers van dit hoofdstuk het noemt (met 'voorwerp' bedoel ik hier het *object quo*: dat *waardoor* men gelooft). Ze zijn ook dierbaar omdat een christen er grote waarde aan behoort toe te kennen. Het woord voor 'dierbaar' kan namelijk ook met 'eervol' vertaald worden: 'waardoor ons zeer grote en eervolle beloften geschonken zijn'.

We horen in deze woorden ook over de grote zegen van de beloften: 'opdat gij daardoor de goddelijke natuur deelachtig zoudt worden'. Dit moet niet worden begrepen als zou onze [menselijke] aard veranderen in de goddelijke aard. Het betekent dat de goddelijke deugden van Jezus Christus worden afgedrukt in de ziel van een christen, zodat ze tot uiting komen in zijn levenswandel.

Ten slotte gaat het hier over de tijd waarin de beloften volledig worden vervuld: 'nadat gij ontvlucht zijt het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid'. Dat is het moment waarop de christen de vervulling van de beloften ontvangt.

Verschillende soorten beloften

Voordat we over deze zaken spreken, moeten we enkele andere dingen zeggen, zodat we het geheel beter kunnen begrijpen. Allereerst zal ik kort omschrijven wat een belofte eigenlijk is. Een belofte is een heerlijke openbaring van Gods goedheid aan zondaren, een

voornemen en intentie – en, als ik het zo mag zeggen, een verplichting – om geestelijke en tijdelijke goederen aan hen te geven en geestelijke en tijdelijke kwaden van hen te weren. In deze beschrijving van de belofte zien we een goddelijke harmonie tussen genade en waarheid, tussen gerechtigheid en vrede: zij kussen elkaar.

Ik zal ook kort iets zeggen over de verschillende soorten beloften. Er zijn voorwaardelijke en onvoorwaardelijke beloften. Onvoorwaardelijke beloften zijn niet gekoppeld aan een bepaalde voorwaarde waaraan eerst moet worden voldaan. Zo'n belofte is bijvoorbeeld dat God de wereld niet meer door het water zal laten vergaan. Een andere onvoorwaardelijke belofte was dat God Zijn Zoon in deze wereld zou zenden. Onvoorwaardelijk is ook de belofte van bekering [in Ezechiël 36]: 'Ik zal u een vlesens hart geven.'

De voorwaardelijke beloften vragen op voorhand iets van de christen, voordat ze vervuld worden. Zo vraagt de belofte van de zaligheid om geloof, zoals er staat: 'die geloofd zal hebben, zal zalig worden'. En vergeving wordt een christen beloofd nadat hij zich heeft bekeerd. Toch belijden we dat er in heel het genadeverbond geen voorwaardelijke belofte is die niet tot een onvoorwaardelijke belofte kan worden teruggebracht. Want dat wat (in de voorwaardelijke belofte) beloofd wordt, is een absoluut vrije gave, en datzelfde geldt voor de voorwaarde die eraan verbonden is.

Er zijn tijdelijke en geestelijke beloften. Tijdelijke beloften beloven de christen iets voor dit tijdelijke leven; geestelijke beloften betreffen iets wat eeuwigheidswaarde heeft.

Er zijn beloften die niet in dit leven vervuld worden. Bijvoorbeeld dat we Hem zullen zien zoals Hij is en aan Hem gelijk zullen zijn. Maar de beloften over geloof en rechtvaardiging worden in dit leven vervuld.

Er zijn buitengewone beloften en er zijn algemene beloften. Buitengewone beloften worden gegeven aan specifieke gelovigen en zijn voor hen persoonlijk bestemd. Zoals de belofte aan Abraham dat in zijn nageslacht alle volken van de aarde gezegend zouden worden.

Of denk aan de belofte aan Rebekka dat de oudere zoon de jongere zou dienen. De algemene beloften, dat zijn degene waar eenieder die in Christus gelooft aanspraak op mag maken.

Het is makkelijker geestelijke beloften te geloven dan beloften over dit tijdelijke leven

Ik wil u er nog op wijzen dat het de plicht van een christen is om in de beoefening van het geloof veel bezig te zijn met de beloften. Dat wordt duidelijk in Psalm 62:9: 'Vertrouw op Hem te allen tijde, o gij volk!' Het wordt ook duidelijk vanuit de wolk van getuigen uit Hebreëën 11, die in hun dagen de beloften hebben omhelsd. Maar we maken u er ook opmerkzaam op dat het makkelijker is voor een christen om geestelijke beloften te geloven dan de beloften met betrekking tot het aardse leven. Als we niets meer hebben, is het makkelijker om op Christus te vertrouwen voor ons eeuwig heil dan voor ons dagelijks brood. We hebben de volgende redenen om aan te nemen dat dit zo is.

Allereerst is het voor een christen moeilijk te geloven dat Christus' dood resulteert in aardse zegeningen, iets wat hij makkelijker aanneemt als het gaat om geestelijke beloften. Want het is moeilijk voor een christen om te geloven dat Christus Zijn leven wilde geven voor zijn dagelijks voedsel. Toch is dat zo, als we bedenken dat dit een bijzondere genade is.

Als het gaat over het geloven van geestelijke beloften, wordt de christen vaak geholpen door zijn gevoel en verstand. In elk geval hinderen ze de beoefening van het geloof niet. Maar dat ligt anders bij een belofte voor dit leven als de nood aan de man is en de christen geen uitweg ziet. Dan brengen zijn gevoel en verstand zijn geloof in het nauw en dringen ze hem tot wanhoop. Denkt u eens aan een christen die hoog in de bergen woont en niet weet waar hij 's avonds zijn eten vandaan moet halen. Hij kent de belofte waar hij op mag vertrouwen, namelijk dat hij geen gebrek aan voedsel zal hebben, maar dat de Heere daarin zal voorzien als Hij nog werk voor hem

heeft. Echter, zijn verstand kan dit in twijfel te trekken en hij voelt de honger knagen, zodat deze samen uitroepen: 'Hoe kan God brood geven in de wildernis?'

Ten derde, de verzoeken die een christen aansporen om beloften voor dit tijdelijke leven niet te geloven, sluiten beter bij hem aan dan de verzoeken om niet op de geestelijke beloften te rusten. Als een christen in deze wereld in nood verkeert, zijn de verzoeken die de beoefening van het geloof hinderen vooral in overeenstemming met zijn vlees en bloed. Dan zwichten we makkelijker voor ongeloof, omdat we denken dat dit rationeel is en de waarheid spreekt.

Ten vierde, een christen is vaak bevreesd door zijn dagelijkse gebreken of door bepaalde ernstige zonden. Door Gods genade gelooft hij wel dat de Heere Zijn beloften van zaligheid zal vervullen en zijn einde vrede zal maken, maar hij durft amper geloof te hechten aan specifieke beloften voor het dagelijks leven, om daar troost en moed uit te putten. Want hij weet dat de Heere Die de zonden van Zijn volk vergeeft, toch wraak kan oefenen over hun daden, zoals er staat in Psalm 99:8. Hij kan dus ook hen straffen voor hun tekortkomingen, zoals Hij dat deed bij anderen.

Er is in de vijfde plaats nog veel natuurlijke en vleeselijke eigenliefde voor het tegenwoordige leven, die in de besten aanwezig blijft. Dit zorgt ervoor dat we veel minder makkelijk tevreden te stellen zijn met de dingen van dit leven, dan wat betreft het komende leven. We vertrouwen makkelijker onze ziel aan de Heere toe dan ons lichaam. Daarom stelt Zijn naakte Woord ons soms wel gerust voor het een, maar niet voor het ander.

Ten slotte kennen niet alle christenen de beoefening van het geloof in de beloften voor dit leven. Velen denken dat het geloof alleen betrekking heeft op de zaligheid en de dingen die boven zijn. Dat maakt het geloof in de beloften voor dit tijdelijke leven moeilijker dan het geloof in geestelijke beloften. Dit blijkt nog duidelijker uit het feit dat velen hun geestelijke gebreken makkelijker kunnen

verdragen dan hun aardse gebreken. Dat geldt zelfs voor de meest geoefende christenen. En aardse gebreken leiden tot meer verval en ongeduld dan geestelijke noden en behoeften.

Plichten veranderen in beloften

Bedenk nu eens dat alle plichten van een christen worden veranderd in beloften. Er is niet één plicht van een christen die niet wordt veranderd in een belofte. Is het geloof geen plicht? We lezen in 1 Johannes 3:23: 'En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de Naam van Zijn Zoon Jezus Christus.' En wordt dat niet veranderd in een belofte? In Jeremia 3:19 lezen we: 'Gij zult tot Mij roepen: Mijn Vader!' Dit woord duidt niet alleen een noodzaak aan, maar is ook dwingend: 'Gij *zult!*' Zie ook het dertiende hoofdstuk van Zacharia, aan het slot: 'Het zal zeggen: De HEERE is mijn God', en Ezechiël 11:19.

Is het doden van de zonde geen christelijke plicht? In Kolossenzen 3 staat: 'Doodt dan uw leden die op de aarde zijn.' Dit wordt veranderd in een belofte in Ezechiël 36:29: 'En Ik zal u verlossen van al uw onreinheden.' Dit blijkt ook heel duidelijk uit Micha 7:19: 'Hij zal onze ongerechtigheden ten onder brengen.' Er staat niet: 'U moet ze ten onder brengen', maar dat Hij het zal doen.

Is niet het kennen van God een plicht die ons wordt opgedragen? En toch is dit in het genadeverbond veranderd in een belofte: 'want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe, spreekt de HEERE; want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hun zonden niet meer gedenken' (Jer. 31:34).

Is niet het gebod van de Godsvreze een plicht, zoals duidelijk wordt in Prediker 12:13? Ook dat wordt veranderd in een belofte: 'Ik zal Mijn vreze in hun hart geven, dat zij van Mij niet afwijken' (Jer. 32:40).

Een gevoelig hart is een plicht voor een christen. En toch is ook dit veranderd in een belofte: 'Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegemen, en zal u een vlesens hart geven' (Ez. 36:26).

En om hier niet meer over te zeggen, wijs ik u nog op vier andere plaatsen. Daar zult u zien dat bijna alle plichten van het verbond zijn veranderd in beloften: Jeremia 31 en 32, Ezechiël 11 en Ezechiël 36.

Maar, vraagt iemand: wat is het voordeel hiervan? Dat is groot, in alle opzichten. Allereerst geeft het een christen hoop dat er een moment komt waarop hij deze plichten zal vervullen. Zult u op zeker moment niet gevoelig zijn? Zeker, want uw gevoeligheid ligt vast in een belofte. Zult u God nog eens vrezen? Zeker, want dat ligt vast in een belofte. En zo is het met alle andere plichten.

Ten tweede, het feit dat alle plichten die van een christen worden gevraagd in beloften veranderen, zorgt ervoor dat een christen tot God mag gaan als het hem niet lukt om zijn plicht te vervullen. U mag Hem vragen Zijn Woord te vervullen en Zijn beloften te volbrengen. Zo doen we niet alleen een beroep op Gods almacht, maar ook op Zijn betrouwbaarheid.

Ten derde liggen er voor een christen zaken in een belofte die hij eerder niet voor mogelijk hield, met name deze drie: zijn beproevingen, zijn kruis en zijn dagelijks voedsel. De beproevingen van een christen liggen in de belofte, wanneer u inziet dat deze beproeving de vervulling van een belofte is. Dit wordt duidelijk in Jesaja 30:21, waar overtuigingen en beproevingen worden veranderd in beloften: 'En uw oren zullen horen het woord van hem, die achter u is, zeggende: Dit is de weg, wandelt daarin; als gij zoudt afwijken ter rechter- of ter linkerhand!' Het mag duidelijk zijn dat onze overtuigingen de vervulling van beloften zijn, want overtuigen is het werk van de Trooster (Joh. 16:9), net zoals het Zijn werk is om iemand vreugde te geven. En als een christen zou kunnen geloven dat zijn beproevingen het gevolg zijn van een belofte, zou hij de beproevingen kunnen omhelzen. Dan zou Hij in zijn beproevingen Gods betrouwbaarheid en grote liefde kunnen zien.

In een belofte ligt ook het kruis van een christen. Als hij het onder zulke beproevingen uitschreeuwt, is dat de uitkomst van een belofte.

Dat wordt duidelijk in Psalm 89:33-34, waar tussen de beloften die tot het genadeverbond behoren ook de belofte staat dat God hun overtreding met de roede zal bezoeken. Zie ook Psalm 119:75, waar staat: 'dat Gij mij uit getrouwheid verdrukt hebt'. Waarom spreekt David over getrouwheid? Omdat zijn kruis de vervulling was van een belofte. Dat blijkt ook uit de oproep in Hebr. 12:5: 'vergeet de vermaning niet' (naar het Engels). Dit duidt op een kruis, en eigenlijk zegt dit [Griekse] woord [ook]: 'vergeet de *vertrouwing* niet die tot u spreekt' Alsof de Heilige Geest aangeeft dat kruisen leiden tot veel vertroosting, zoals we in vers 11 lezen: ze geven uiteindelijk een vreedzame vrucht van gerechtigheid (Hebr. 12:11).

Als wij dit zouden geloven, zou het een christen helpen om dit alles nederig te aanvaarden. We zouden niet zo klagen over onze kruisen als we zouden geloven dat ze de vervulling van een belofte zijn. En als we zouden geloven dat onze kruisen de vervulling van een belofte waren, zouden we sterk toenemen in heiligheid wanneer we onder een kruis gebukt gaan. Ongeduld in het kruisdragen vormt de grootste blokkade om vreedzame vruchten van gerechtigheid te ontvangen. En ik wil dit zeggen ten gunste van het kruis: een christen bewandelt nooit zo snel de weg naar de hemel, als wanneer hij onder een geheiligd kruis verkeert. Een geheiligd kruis laat, meer dan de vreugden, zien of een christen op de hemel is gericht. Want meestal vertragen onze vreugden ons tempo minstens zo sterk als dat ze ons verder brengen.

Daarnaast zijn ook ons dagelijks brood en de haren op ons hoofd in de beloften begrepen. De haren op het hoofd van een christen zijn allemaal geteld. Dat laat duidelijk zien met hoeveel genegenheid Christus met de christenen omgaat. Dit zien we in Psalm 111:5: 'Hij heeft hun, die Hem vrezen, spijs gegeven; Hij gedenkt in eeuwigheid aan Zijn verbond.'

Uitstel van de vervulling

Laten we nu eens overdenken waarom Christus de vervulling van Zijn beloften soms uitstelt. Het is zeker zo dat bij een christen soms

de gedachte bovenkomt: 'Heeft de toezegging een einde, van geslacht tot geslacht?' (Ps. 77:9). Zal Zijn belofte in eeuwigheid niet meer vervuld worden? Zodat hij het uitroept: 'Zoudt Gij mij geheel zijn als een leugenachtige, als wateren, die niet bestendig zijn?' (Jer. 15:18).

De redenen voor dit uitstel zijn de volgende: Christus weet dat een christen soms meer baat heeft bij het uitstel van de vervulling dan bij de vervulling zelf. Misschien merken we dit zelf ook, dat we makkelijker onze kruisen dragen dan onze vreugden. Ik denk dat David nooit zo'n aangename tijd heeft gehad als toen zijn zoon Absalom hem opjoeg als een veldhoen in de bergen. Toen schitterde de genade het helderst in zijn daden. Maar als het David voor de wind gaat, zien we hem in de zonde van overspel vallen. Mopper daarom nooit als u een kruis te dragen hebt. Als we geestelijk inzicht zouden hebben, zouden we begrijpen dat voorspoed gevaarlijker is dan het dragen van een kruis. We hebben namelijk meer kracht om het kruis te dragen dan om staande te blijven in voorspoed.

Ten tweede zorgt de luiheid van een christen aan wie de beloften zijn gedaan voor uitstel van de vervulling. Dit werd duidelijk in het volk Israël, dat veertig jaar door de woestijn trok voordat de belofte Kanaän binnen te gaan in vervulling ging. Deze belofte had binnen enkele dagen vervuld kunnen worden, maar vanwege hun zonde duurde het veertig jaar. U kunt dat lezen in Numeri 14:33-34.

De vervulling wordt uitgesteld, zodat het geloof meer in beoefening zal zijn. Dat zien we in die opmerkelijke woorden: 'Tot de tijd toe, dat Zijn woord [uit]kwam', dat wil zeggen: totdat de belofte van de HEERE werd vervuld, 'heeft hem de rede des HEEREN doorlouterd' (Ps. 105:19). Dat was dus de bedoeling van deze geloofsoefening: dat Gods belofte hem zou louteren. Want het is inderdaad heel wat voor een christen om een belofte te geloven, terwijl de vervulling wordt uitgesteld.

Een vierde oorzaak van uitstel is om de praktijk van het gebed te bevorderen. En het is zeker dat we dit uitstel het beste benutten

door veel in gebed te zijn. De beloften brengen tot gebed. Dit wordt duidelijk in Exodus 4:31: 'En het volk geloofde, en zij hoorden, dat de HEERE de kinderen Israëls bezocht, en dat Hij hun verdrukking zag, en zij neigden hun hoofden, en aanbaden.' En ook in 2 Samuel 7:27, waar David uitroept, nadat hij grote beloften ontvangen heeft: 'Daarom heeft Uw knecht in zijn hart gevonden, dit gebed tot U te bidden.' En ook in Psalm 119:49 lezen we: 'Gedenk aan het woord, tot Uw knecht gesproken, waarop Gij mij hebt doen hopen.' We gaan verkeerd met dit uitstel om als we ongeduldig worden. We gaan er ook verkeerd mee om als we ons vertrouwen verliezen. Weet dat beloften worden vervuld na uitstel, en dat de vervulling zo heerlijk is dat ze de tijd van uitstel dubbel en dwars kan goedmaken.

Er is nog een vijfde reden van uitstel van de vervulling, namelijk dat het beloofde zoet zal zijn voor een christen wanneer hij het ontvangt. Dit volgt uit de uitspraak van Salomo uit Spreuken 13:12: 'De uitgestelde hoop krenkt het hart; maar de begeerte, die komt, is een boom des levens.' O, wat is de genade die door een belofte tot een christen komt zoet! Een beker koud water, ontvangen als de vervulling van een belofte, is zoeter dan een feestmaal met uitgelezen gerechten vol merg, met gezuiverde gerijpte wijnen. Als u uw brood en drinken ziet als de vervulling van de beloften die aan u zijn gedaan, zullen ze u des te meer verkwikken.

De Heere stelt de vervulling ook uit om een christen meer afhankelijkheid te leren, zodat hij altijd verbonden zal zijn aan Zijn troon. Een christen gaat tot God om drie redenen: uit geloof, uit noodzaak en uit liefde. Weet u welke van de drie een christen het vaakst naar God drijft? De noodzaak. En geloof gerust dat als de nood de christen niet naar Gods troon zou drijven, de liefde en het geloof dat ook maar zelden zouden doen.

Dan komen we bij de laatste reden waarom God de vervulling van de beloften uitstelt: opdat de heerlijkheid van Gods wijsheid en macht openbaar zouden komen in de vervulling van de belofte.

Op grond hiervan wil ik het volgende zeggen tegen christenen die naar de vervulling van de beloften verlangen en klagen dat deze uitblijft. Geloof allereerst dat de belofte op den duur vervuld zal worden; dat het visioen werkelijkheid zal worden, ook al wacht het nu nog op de vastgestelde tijd (naar Hab. 2:3). Geloof ook dat elk uur uitstel van de vervulling een liefdevolle bedoeling heeft. Er is geen moment van uitstel dat de christen niet ten goede komt. Dat zien we in Romeinen 8:29.

En bovendien, een belofte die na lang uitstel wordt vervuld, heeft de volgende drie zoete en verkwikkende eigenschappen. De vervulling komt precies op het goede moment. Als een christen er oog voor heeft, zal hij Gods oneindige wijsheid zien schitteren omdat Hij de belofte juist op dat moment vervult. Hij zal het moeten uitroepen: als de belofte eerder was vervuld, zou er niet zo'n geweldige wijsheid in gebleken zijn.

Als een belofte na lang wachten wordt vervuld, zal de liefde van een christen meer in beoefening zijn dan wanneer de vervulling snel komt. Er is niets dat de ziel zo in liefde doet ontbranden als de langverwachte vervulling van een belofte.

En als beloften na lang wachten worden vervuld, is dat wachten zeer de moeite waard. Ik denk dat er vrijwel nooit een christen is geweest die na lange tijd de vervulling van een belofte verkreeg en niet ervaarde wat er staat: 'en gij zult zijn als een gewaterde hof, en als een springader der wateren, welke wateren niet ontbreken' (Jes. 58:11). Als zo'n belofte wordt vervuld, is ze gedrenkt in liefde.

Tekortkomingen in ons vertrouwen op de beloften

Nu gaan we onze preek afronden. We spreken alleen nog over zes tekortkomingen die er in het geloof van een christen kunnen zijn als het gaat om het vertrouwen op de beloften. De eerste is dat wij ongeduldig zijn in ons geloof. We kunnen niet op de beloften steunen als de vervulling wordt uitgesteld. Daarom zien we vaak in de Schrift dat aan het geloof geduld wordt gekoppeld. Dat betekent dat het onmogelijk is voor een christen om naar behoren te geloven als

het hem ontbreekt aan geduld. Zo staat in Hebrëen 6:12: 'Opdat gij niet traag wordt, maar navolgers zijt van hen, die door geloof en lankmoedigheid de beloftenissen beërven.' En ook lezen we in Openbaringen: 'dit is het geloof en de volharding van de heiligen' (naar Openb. 14:12).

De tweede tekortkoming is dat we vaak zeer onstandvastig zijn in het vasthouden aan de beloften. Als een christen een belofte ontvangt, zal hij deze geloven en bijvallen. Maar als zes of zeven dagen verlopen, zal zijn vertrouwen afnemen. Dat wordt heel duidelijk als we Exodus 4:31 vergelijken met Exodus 6:8. Als de belofte van bevrijding uit Egypte voor het eerst tot de Israëlieten komt, lezen we in hoofdstuk 4 dat het volk de belofte geloofde en God aanbad. Maar lees hoofdstuk 6 en u ziet een ongelovig volk, vanwege hun benauwde geest en harde slavenarbeid. Ik zal u vertellen waarom ons geloof zo wispelturig is. Soms als een christen een belofte leest, is dat voor hem als een versterkende maaltijd. Soms als een christen Gods verbondsboek leest, geurt dat van liefde en geurt zijn ziel daarna van vreugde. Maar als hij die belofte later nogmaals leest, is ze smakeloos als het wit van een ei of als ziekmakend voedsel (naar Job 6:6-7). Daarnaast verdiepen we ons nauwelijks in de toepassing van de zaken die ons worden beloofd. Dat zou veel van onze discussies ongetwijfeld bekorten.

Een derde tekortkoming in ons geloof is dat we niet toegewijd zijn. Een toegewijd geloof wil zeggen dat een christen, nadat hij [een belofte] is gaan geloven, volhardt in het gebed om de vervulling ervan. Het betekent dat hij in gedachten veel bezig is met de belofte, die op die manier zoet en levend blijft.

Een vierde tekortkoming is de volgende. We bouwen ons geloof meer op menselijke overwegingen dan op het Woord. Als Schriftverklaarders hetzelfde zeggen als de belofte, dan geloven we. Maar als ze iets anders zeggen, laten we ons vertrouwen en onze hoop varen. Ik zal u enkele grote verborgenheden van het geloof vertellen. Het is moeilijk voor een christen om te geloven als menselijke uitleg de

tekst kapot lijkt te maken; als een commentaar lijkt te zeggen dat de belofte nooit zal worden vervuld. Het valt niet mee om te geloven als uitleggers zeggen dat Gods Woord niet zal uitkomen, terwijl de belofte juist vraagt om ons geloof. Het is moeilijk voor een christen om de onmogelijkheden in de ene hand te nemen en de beloften in de andere hand en dan te zeggen: 'O dierbare Christus, verzoen deze twee met elkaar, zodat de onmogelijkheden de belofte niet kapotmaken, maar dat deze toch wordt vervuld.'

Een andere tekortkoming van ons geloof is dat we ons geloof meer bouwen op ons gevoel dan op het beloftewoord zelf. Als een christen in goeden doen is, zal hij geloven; maar als Christus Zijn aangezicht verbergt, laat hij zijn hoop varen.

Ten slotte is er ook deze tekortkoming: ons vertrouwen op de beloften is algemeen. We geloven in de waarheid van de beloften, maar we onderzoeken niet hoe we ze op specifieke situaties kunnen toepassen.

Toepassing

Ik zal niet uitgebreid stilstaan bij de toepassing van alles wat we hebben besproken. Ik wil slechts dat de christenen in onze tijd, en degenen die hier aanwezig zijn, naar huis gaan met de overtuiging dat het verwaarlozen van het geloven van de beloften doemwaardig is. De volgende drie zaken verwaarloost een christen in zijn geloof het meest: hij negeert de plicht van zelfbeproeving, de plicht om de beloften te geloven en de zielsverheffende plicht van meditatie. Deze drie zaken worden zoveel verwaarloosd dat een christen vrijwel niet meer tot de overtuiging kan worden gebracht dat hij ze inderdaad nalaat.

Ik wil ook iets zeggen tot hen die Gods beloften niet geloven en vreemdelingen zijn van deze heerlijke zaken die in Gods Woord te vinden zijn. Als u Zijn Woord niet gelooft, zult u toch zeker uw zintuigen moeten geloven. Welk van onze zintuigen zal het meest

bevredigd worden in de hemel? Dat van het zien? Wanneer we de Koning zullen zien in Zijn schoonheid, en Hem zullen zien zoals Hij is? Of het horen? Wanneer we de prachtig klinkende 'halleluja's' zullen horen van de ontelbare schare rondom de troon, zonder dat er enige wanklank klinkt? Of het ruiken? Wanneer we de heerlijke geur van Zijn klederen zullen ruiken, geurend dankzij allerlei geurige kruiden van de koopman? Of het voelen? Wanneer we zullen merken dat het verbod dat Maria kreeg, 'Raak Mij niet aan', niet meer geldt, en we Hem mogen omhelzen Die nu is opgevaren naar de Vader? Of het proeven? Als we mogen drinken uit de rivieren van vertroosting, die nooit droog zullen staan?

Dit is inderdaad een belangrijke vraag. En laat me u zeggen, o atheïsten, vijanden van God! dat het ook een vraag is welk van de vijf zintuigen van een verdoemeling het meest gekweld zal worden in de hel. Wat zou u daarop antwoorden? Misschien het zintuig van het zien, als u de duisternis van de toorn, de duivel en zijn engelen en uw medegevangenen in die kerker zult zien? Of zal het horen de grootste kwelling zijn, als u het geschreeuw en de jammerklachten van de zielen in die gevangenis hoort die voor eeuwig opstijgen naar God? O, de grootste vijand zou medelijden hebben als hij zijn vijand zo zou horen schreeuwen. Of zal het zintuig van het proeven het meest geweld worden, als u zult drinken uit die rivieren van zwavel? Of het zintuig van het voelen, als u in eeuwigheid verschroeid zult worden door de vlammen van de eeuwige verbolgenheid? Of het zintuig van het ruiken, als u, als het ware, in eeuwigheid verstikt zult worden door de rook van dat zwavelvuur dat nooit zal worden uitgeblust?

O, wat denkt u? Als Kaïn uit de hel zou komen om te verkondigen dat we de heiligen niet mogen vervolgen, zouden we dan naar hem luisteren? Als Absalom uit de hel zou opkomen om te waarschuwen tegen het kwaad van de eerezucht, zouden we dan naar hem luisteren? Als Achitofel uit de doden zou opstaan en zou preken: 'Een wijze beroeme zich niet in zijn wijsheid' (Jer. 9:23), zou u dan uw oren dichtstoppen? Als Judas uit de hel naar ons toe zou komen om

ons te waarschuwen tegen het kwaad van schijnheiligheid, zoals toen hij de Zoon des mensen met een kus verried, zou u hem dan geloven? Als de rijke man uit het evangelie tot u zou prediken naar aanleiding van Jakobus 5:1: 'Welaan nu, gij rijken, weent en huilt over uw ellendigheden, die over u komen', zou u dan luisteren? En als Demas u zou opzoeken met de boodschap: 'Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is' (1 Joh. 2:15)? Ik ben bang dat u zou uitroepen: 'Later zullen we wel naar deze woorden luisteren.'

We verlangen er niet naar hier uitvoerig over door te spreken. Maar o, hoe ontzaglijk is het toch om te geloven dat er een eeuwige pijn is en een eeuwige vreugde! Ik zal u een beschrijving van de godloochenaar geven, en denk hier eens over na: het is makkelijker om honderden van u ervan te overtuigen dat u de Godsvreze mist, als dat u het geloof en de liefde voor God mist. O, dat denkbeeldige geloof, die ingebeelde liefde! Zult u deze twee afgoden ooit opgeven? Ik moet u zeggen: eens zult u een geloof hebben waarvan niemand u ooit nog zal beroven. Dat is het geloof in de waarheid dat er, als u de eeuwige pijn eenmaal bent binnengegaan, geen verlossing uit die plaats meer mogelijk is. Word wakker, word wakker, want zie, de Rechter komt, en Hij zal wraak oefenen over degenen die Hem niet kennen (2 Thess. 1:8).

We loven en prijzen Zijn gezegende en dierbare Naam!

